

ning med Fængsel paa Vand og Brød nu betragtes som andre Sagsomkostninger, der søges indbrevne ved Udlæg hos Domsældte, og af Mangel paa Betaling udredes af Communerne. I denne Henseende maa forøvrigt nu skee en Forandring med Udgifterne for Fængsel, der træder istedetfor Bøde, thi naar disse ikke maae indbrives ved Udlæg hos Domsældte, kunne selvsølgelig Omkostningerne for den Straf, der træder istedet, heller et indbrives ved Udlæg. Med Hensyn til det øvrige Indhold af § 30 maa jeg erklære mig imod den Affattelse, som den har faaet paa Grund af, hvad den ene Halvdeel af Commissionens Medlemmer har troet at maatte foreslaae. Seg maa bestemt erklære mig imod det Forslag, her er fremkommet, at det skal i Dommen bestemmes, hvorledes Bøderne skulle affones. Seg maa, idet jeg foreløbig henholder mig til de Bemærkninger, der i saa Henseende ere blevne fremsatte af en anden Deel af Commissionens Medlemmer, udtale mig for, at der bliver en fast Skala med Hensyn til Affonningen af Bøder. Med Hensyn til Tyveri, som jo er en af de hyppigste Forbrydelser, der forekomme, maa jeg anerkjende det Fortjenstlige ved Lovarbeidet deri, at de Straffebestemmelser, der herfor ere foreslaaede, have for en stor Deel tabt de nuværende Bestemmelseres karakteristiske Streng-
hed, hvorefter f. Ex. Tyveri i Gjentagelses-tilfælde, allerede 5te Gang begaaet, ufravigelig straffes med Tugthuudsarbejde paa Livstid, uden Hensyn til, om samtlige Tyverier dreie sig om nogle saa Rigsdaler eller om Tusinder af Rigsdalere, og hvor jo da Straffen i første Tilfælde maa siges ikke at staae i noget Forhold til Forbrydelsens virkelige Størrelse, og det saameget mere, som det ofte er Tilfældet, at En, som vel er noget tyvagtig, dog tillige har en Godmodighed og Aabenhed, saa at han strax redebon hver Gang tilstaaer de Tyverier, han har begaaet, det ene efter det andet. Jeg kan altsaa ikke Andet end i høi Grad billige de indgribende og gjennemgaaende Forandringer, som i denne Retning ere skete med dette Lovarbejde.

I samme Capitel er der en Paragraph, hvori der er foretaget en vigtig Forandring til det Strengere fra det hidtil Bestaaende,

nemlig § 232, som handler om Skothveri. Efter den nu bestaaende Lovgivning straffes Skothveri i Reglen kun med Bøder, og er ikke Gjenstand for offentlig Tiltale, men for en egen Art privat Forfølgning, hvorimod nu Skothveri foreslaaes at skulle ansees som andet Tyveri. Seg maa i det Hele taget ansee det for rigtigt, at denne Forbrydelse stilles analogt med Tyveri; forsaavidt der kun er Tale om høist ubetydelige Gjenstande, ville jo saadanne Tilfælde, hvor det jo aabenbart vilde være for strengt at betragte Borttagelsen af samme som Tyveri, høre ind under den paafølgende § 233. Denne Paragraph er i Landsktinget undergaaet en Forandring i Redactionen, som jeg aldeles ikke kan billige. Vel maa det indrømmes, at Paragraphen i sin nuværende Skikkelse i Sammenligning med det oprindelige Indhold i Regjeringsudkastet seer, om man saa vil, smukkere ud, men jeg troer, at denne Redaktionsforbedring er skeet paa Tydelighedens Beføstning med Hensyn til Anvendelsen, og jeg vil henstille til Thingets mange practiske og theoretiske Jurister, om det ikke skulde være muligt paa samme Tid at forene det mere smukke i Sproget med en mere tydelig og fylldig Udtryksmaade.

Rampmann: Seg kan i Meget af, hvad der er ytret af den ærede sidste Taler, slutte mig til ham. Det er ogsaa min Overbeviisning, at Lovforslaget i visse, og navnlig i de af ham paapegede Retninger, er gaaet for vidt med Hensyn til Nedsættelsen af Straffene. Paa den anden Side gif den ærede Rigsdagsmand imidlertid noget videre, end jeg ibetmindste kunde følge ham, idet han, som det forekom mig, gif ud fra Nødvendigheden af, at dette for os foreliggende Lovarbejde maatte underkastes ogsaa her en omhyggeligere og omstændeligere Behandling, end jeg havde tænkt mig at være fornøden. Der kan naturligtvis Intet være til Hinder for, at Endringsforslag, og det endogsaa i en temmelig stor Udstrækning, stilles med Hensyn til de enkelte Straffebestemmelser, i hvilke man antager, at Endringer ere fornødne; men det forekommer mig dog, at Lovforslaget i dets Heelhed er et saadant, at der kun kan eller bør være Spørgsmaal om at tiltræde eller ikke til-